

Str. Anatole France Nr. 14

Tel/Fax. 004(0) 264 442073

RO-400 463 Cluj-Napoca

E-mail: aewromania@yahoo.com

**REVISTA ASOCIATIEI
EDUCATOARELOR WALDORF DIN
ROMÂNIA**

NR.6, MAI-AUGUST 2015

Cuprins

Ecouri de la Întâlnirea Națională a Educatoarelor Waldorf din România ,
Elena Mery Voiculescu

Tradiții populare de Sânzienele, *Eugenia Drăgoi*

Hora păsărilor (joc în cerc) , *Angela Dana*

Joc în cerc de Rusalii, *Angela Dana*

Versuri pentru perioada de Rusalii, *Eugenia Drăgoi*

Poveste de Rusalii, *Eugenia Drăgoi*

Gândăcelul și Soarele, *Alina Coroian*

Micul păianjen, *Alina Coroian*

În țara uriașilor buni și prietenoși, *Alina Coroian*

Muzica pentatonică. Dispoziția de cvintă în grădinița Waldorf, *Alina Coroian*

Simkó Tibor:Pocik (Șoricelul), *Pál Emese*

Anunț : Curs de formare/specializare în pedagogia preșcolară Waldorf

Colectivul redacțional

Angela Dana, Elena Mary Voiculescu, Eugenia Drăgoi, Alina Coroian. Pál Emese

Aranjare în pagină

Alina Coroian

Trimiterea materialelor pentru revistă la:

Angela Dana, redactor-șef, e-mail: angeladana70@yahoo.com

Ecouri de la Întâlnirea Națională a Educatoarelor Waldorf din România

*“Îngerii lin coboară,
Deasupra un Arhanghel,
Cu aripi protectoare îmbrățișează Casa
Și-ntreaga adunare.
Puteri privesc din ceruri,
Ce noi înfăptuim!
Simte ființa noastră,
Ce mult le dăruim!”*

Încredere, simțire și voire au răsunat în casa Rudolf Steiner la întâlnirea Națională a Educatoarelor Waldorf. Oamenii au nevoie de oameni și împreună își clădesc viitorul. Ca să mergem spre viitor avem nevoie de prezent, experiențele și înțelepciunea trecutului.

Și totuși mergem pe aceeași cale, dar suntem atât de diferiți. Ce ne desparte și ce ne aduce împreună?

Țelul comun strălucește ca un far, dar care sunt forțele care ne poartă către el? Muzica,

euritmia, lucrul social, masa rotundă unde ne putem privi în ochii fizici dar și în cei ai sufletului. Poate zicerile de dimineață și seară, sau rugăciunile de la masa împreună sunt adevărate liante ale sufletelor.

Există o strădanie din partea fiecăruia să ajungă la inima celuilalt și împreună să mergem spre țel, însoțiți de “ judecata justă”, dar păstrând frația ființelor divine din noi.

Am început întâlnirea pregătind cu interes, simțire și voință spațiile în care ne-am desfășurat activitățile. Ne-au însoțit zânele-spirit ale săptămânii și îngerii albi ai păcii din lână ce s-au scăldat în razele soarelui filtrate de geamurile Casei Rudolf Steiner și au ascultat bucuria ploii de primăvară. Florile pline de culoare și mătasea naturală în culori blânde și calde au inundat sala de forțe eterice dăruindu-le celor prezenți.

Conferința lui Philipp Reubke cu tema “Cultivarea relațiilor în grădiniță și în mișcarea educatoarelor Waldorf” ne-a purtat într-un univers al înțelegerii și interesului real pentru drumul nostru comun dar și al simțirii prin dăruirea conștientă a ajutorului de câte ori este necesar. Instrumentele vindecătoare ce ne stau la dispoziție în cultivarea acestor relații le-am

regăsit în propriile noastre experiențe, în strădania fiecăruia de a deveni empatic cu semenii săi. Nu a fost o conferință ci o lecție de viață pe care fiecare a trăit-o raportându-se la provocările pe care le-a întâmpinat.

Cursurile de euritmie, tabloul social din lână, alături de momentele de socializare însoțite de cafeaua caldă, biscuiții crocanți și masa de prânz împreună au eliberat forțe vindecătoare pentru lucrătorii împreună pe ogorul pedagogiei preșcolare Waldorf.

După amiaza primei zile ne-a aflat într-o frumoasă călătorie prin București, în locurile pline de cultură și spiritualitate ale grădinițelor Waldorf și a Școlii Libere Waldorf.

Ne-am bucurat și am trăit cu drag amintiri legate de începuturile pedagogiei Waldorf în România și mai ales în București și s-au depănat povești minunate ale trecutului.

Ziua s-a încheiat cu o seară de dans însoțiți fiind de muzica antrenantă , dar de calitate a lui Daniel Pop, de la Școala Liberă Waldorf , un adevărat rapsod al mișcării Waldorf. Colega noastră, Simai Mihaela, educatoare Waldorf la Oradea, a făcut o echipă minunată prin acompaniamentul la chitară și colega noastră Helga din Sf. Gheorghe , la tobă. Noi am cântat și am dansat cu o bucurie fără margini.

Am pornit spre case și spațiul de cazare, după ce am adus un cuvânt de mulțumire pentru ceea ce suntem și devenim .(Meditația de sâmbătă pentru duminică). Am mai zăbovit puțin, deși orele erau înaintate, la un cuvântde vorbă, după care am purces fiecare la pătuțul lui și am pornit în retrospective zilei așa cum a simțit-o fiecare.

A doua zi a întâlnirii, am dedicat-o adunării generale a Asociației Educatoarelor Waldorf din România, care s-a desfășurat într-o atmosferă sănătoasă de lucru cu retrospective și planuri de viitor constructive.

S-a ales un nou consiliu director lărgit ca număr și persoane, s-au primit noi membrii, s-au clarificat modalități de lucru la nivelul asociațiilor și am încheiat cu un frumos cântec de rămas bun, dar cu un ecou al revenirii.

Mulțumim tuturor participanților, educatoare, invitați, părinți care s-au implicat în buna desfășurare a acestei importante întâlniri, dar și celor care au sprijinit nefiind prezenți fizic, ci cu sufletul și spiritul lor.

La o Buna Revedere!

Profesor Elena Mery Voiculescu

Liceul Teoretic Waldorf / Grădinița Waldorf București

19 Aprilie 2015

Tradiții populare de Sânziene

Sânzienele sunt zânele bune, numele lor provenind din *Zâne Sfinte*, *Sân-zâne*, conform unor lingviști și din *Sancta Diana*, *Sfântă zeiță Diana*, a lunii, a pădurilor și a vânătorii, după opiniile altora. Sânzienele aparțin universului silvestru, deși provin din figurile mitologice ale vestalelor zeiței Ceres, cea care aduce fertilitatea agrară.

În mijlocul vostru se află Acela pe care voi nu-l știți, Care vine după mine, dar Care înainte de mine a fost (...) Sunt cuvintele Sfântului Ioan Înainte-Mergătorul și Botezătorul Domnului, *îngerul în trup și cel mai mare născut din femeie*. El este cel care a pregătit venirea Mântuitorului și i-a pregătit și pe oameni pentru a-l primi printre ei pe Creatorul lumii.

În țara noastră, seara, în ajun de Sânziene, fetele și flăcăii se strâng la marginea satelor, merg pe dealuri, unde se aprind *focurile de Sânziene*, ruguri; flăcăii aprind făclii pe care le rotesc în aer, în sensul mișcării soarelui spre apus. Ei strigă:

Du-te soare, vino lună

Sânzienele îmbună!

Fetele culeg flori galbene de sânziene, împletesc cu ele cununi pe care, odată întoarse în sat, le aruncă pe casă; dacă aceste cununi se agață

de hornuri, înseamnă că fetele urmează să se mărite în acel an. În noaptea de Sânziene, noapte cu virtuți magice, noapte a farmecelor, dominată de rătăcirea

Tablou din lână, Daria Lvovski

prin lume a acestor zâne, există un moment în care toate stihile stau în cumpănă. Un moment de liniște în care se realizează un contact între lumea noastră și *lumea cealaltă*. În această clipă, pentru câțiva se pot deschide porțile cerului. Se crede că Sânzienele încing hore amețitoare iar plantele culese în aceste momente pentru leac sunt mai eficiente.

Folosind practici divinatorii, tinerii își află viitorul, aruncând coronițe din flori de sânziene pe coamele caselor. În funcție de felul în care se anină de acoperiș, ei pot să afle ce le rezervă viitorul.

În această noapte, între ceasurile 22 și 24 se pune că apare floarea de ferigă, albă și strălucitoare, care aduce celui care o culege mult noroc. Duhuri nevăzute păzesc cu strășnicie această floare și îți trebuie mult curaj pentru a o

dobândi dintr-o pădure îndepărtată unde nu se aude cântec de cocoș.

Există, de asemenea, un ritual de a te scălda pentru păstrarea sănătății în ape din sălbăticie, locuri anume alese pentru acest lucru.

Se spune că animalele se strâng și stau la sfat. Cine le pândește le poate înțelege graiul și poate afla multe taine.

Fetele fecioare împodobite cu coronițe de flori și spice joacă hore pe câmp și la intrarea în sate

pentru a aduce belșug și a feri holdele de pagubă. Este ziua în care floarea de sânziene este aninată la porți, la ferestre, la streșinile caselor pentru a-i apăra pe oameni de duhurile rele.

Roua de pe sânziene culeasă în această zi se folosește la bolile de ochi; planta întregă se pune în scăldătorile copiilor debili; zeama este folosită împotriva frigurilor; pusă în rachiu, vindecă hernia. Datorită particularităților sale de a închea laptele, i se mai spune *închegătoare*.

Atotputernicia soarelui de la solstițiu se celebrează prin focurile de Sânziene, aprinse pe locuri mai ridicate. Încinși cu brâuri de pelin, oamenii se rotesc în jurul focului, apoi aruncă aceste brâuri de pelin în foc ca să ardă toate posibilele neazuri ce ar fi să vină. Perechile tinere, pentru a avea de căsătorie fericită, sar de trei ori peste foc. Există, de asemenea credința că fata care va sări de nouă ori peste

foc își va găsi flăcăul pereche cu care se va mărita până la sfârșitul anului și vor da naștere unor copii sănătoși. La final, o roată mare de foc este trimisă pe o pantă, simbol al soarelui care se scurge odată cu vara, către toamnă.

Este o sărbătoare predacică, cu largi semnificații mitico-magice. Cunoscută și sub numele de *Nedeia*, ea a fost transmisă românilor de către sacerdoțiul geto-dac. Cunoscători ai virtuților magice ale acestui moment, conștienți de puterea

ascunsă a celor nevăzute, românii continuă și astăzi să marcheze prin datini străvechi ziua de 24 iunie – Sânzienele – dar și nașterea Sfântului Ioan Botezătorul.

În această zi *joacă soarele pe cer*: la amiază, soarele se oprește o clipă pe boltă și apoi, când începe coborârea, are un ușor tremurat.

Dacă în noaptea de Sânziene răsar Pleiadele, înseamnă că ziua este foarte bună pentru semănatul grânelor.

În această zi se fac cununi de sânziene care se pun afară, la ferestre ori la poartă; se mai poartă în sân ori la brâu, pentru alungarea duhurilor necurate. La biserică se împart sânziene, numite și **drăgaică**. Această plantă are efecte benefice în bolile de rinichi. De asemenea, sânzienele au proprietatea de a închega laptele, fără a-i da vreun miros.

Obiceiul de a aprinde focuri de Sfântul Ioan – de Sânziene, este cunoscut în toată Europa. Multe credințe populare susțin că focul, atunci când acesta scoate mult fum, are o acțiune purificatoare de *spirite rele*. Se sare peste foc pentru a învinge necazul, nenorocul și boala.

Astăzi se pot vedea grupuri mai mici sau mai mari de copii și adulți, care

sărbătoresc solstițiul de vară. Focul făcut din vreascuri uscate, ramuri și crengi va fi delimitat cu un cerc de pietre. Copiii mai mari au voie să ajute la aprinderea focului. Fiecare copil primește o așchie lungă și subție – bețișor de aprindere - , ia

lumină de la o lumânare; bețișoarele aprinse se pun cu grijă în lemnele așezate în straturi. Focul, flăcările nu au odihnă, dansează încoace și-ncolo, sar pe următoarea bucată de lemn, se întâlnesc cu alte flăcări, devin mai luminoase și mai puternice, se întind în sus și se transformă continuu, luând cele mai fantastice înfățișări. Acasă se pregătesc *roțițe de soare* și se servesc după ce , cei mai curajoși sar peste foc, înainte de a-l stinge.

***prof. Eugenia Dragoi,
educatoare Waldorf, Gradinita Waldorf Oradea***

Hora păsărilor - joc în cerc

♪ *Cântec:*

*O, vino timp cu soare,
Pe verzile câmpii,
Cu susur de izvoare,
Și păsărele mii. (2X)*

În vale, sălciile-n floare,
Uimate de senin,
S-apleacă lin pe ape,
Pământul îl cuprind.
O nouă zi se trezește,
Codru-ntreg se-nveselește,
Codru-ntreg cu păsări mii,
Cintezi și ciocârlii
Și alte păsări mii și mii,
Doar să ascultați copii!

Cioc-boc! Cioc-boc!
Ciocănesc de jos cu foc,
Ba te vezi, ba nu te vezi,
Viermișori cand ciugulești
La copac, tu doctor ești,
Și ciocănitore ești!

♪ *Cântec:*

*Prin codrii primăvara
Eu zbor și cânt voios,
Din zori și până-n seară
Cu glas melodios:
Cu-cu, cu-cu, cu-cu!!
Cu-cu, cu-cu, cu-cu!!*

Cintezi micuți noi suntem,
Casa o avem pe mal.
Ciugulim și apă bem,
Și apoi ne bucurăm
Când începem să cântăm:
Vvvv-vvvv, vv-vvvv!!
Vvvv-vvvv, vv-vvvv!!

Micute rândunele
La voi noi am sosit,
Din crengi și din surcele
Un cuib noi construim.

Corbi negri ne numim
Din mlaștini noi venim,
și tot mereu săltând,
Așa noi croncănim:

Cra, cra, cra!
Cra, cra, cra!

♪ *Cântec:*

*Ciocănele, ciocănele,
Bat în geamuri ușurele
Pic, pic, pic,
Pic, pic, pic!
Și în ținte mici de-argint
Praful de pământ îl prind
Pic, pic, pic.....*

Vântul agale pornește
Și furtuna o stârnește:
Vâj- vâââj, vâj-vâââj!!
Toate păsărelele
Își caută cuiburile,
Tună: bum, bum , buum!!
Fulgeră: ssst, ssssst!!
Liniștea acum se lasă.
Potolită acum furtuna,
Lasă drum deschis

Și luna ce apare în departare
Cheamă păsări la culcare.

Ziua care va urma
Pe toți ne va bucura,
Noapte bună, noapte bună.....

*prezentare- prof. Angela Dana
educatoare Waldorf la Liceul Waldorf Timișoara*

Joc în cerc de Rusalii

♪ Cântec:

Margaretă, floare albă
Lasă-mă să-mi fac o salbă
Și-o coroană de crăiasă
Hora noastră e aleasă. (2X)

Margareta se înclină
Mi se frânge din tulpină
O-mpletim cu gingășie
Azi podoabă să ne fie.
S-a gătit ca o mireasă
Lunca s-a gătit
Și așteaptă ca să vie
Mirele dorit.
Mândrul soare este mire,
Mierle lăutari,
Brazii falnici sunt nuntașii
Și voinici stejarii.
Și mai sus, vezi cum se-nalță
Glas de ciocârlii,
Iar castanul a-nflorit
Candelabre vii.
Astăzi, porumbeii
Au aprins făclii.
Dacă-aș fi o porumbiță
Eu prin nori aș zbura,

Cu puterea mea cea mică
Vânturi iuți aş despica.
Și m-aș duce pân` la soare
Cu luceferi m-aș juca
Și cu stelele-mpreună
Eu pe cer m-aș legăna.
Porumbița, o, drăguță,
Unde-ți speli tu, oare,
Fulgișorii, obrăjorii,
Albele-aripioare?
Doar în rouă
Sau când plouă
Te faci frumușică?
Sau în vale
Lângă cale
Te speli, mititică?

♪ *Cântec:*

*Încet, deschidem larg porumbarul,
Să zboare porumbeii afară,
Bucuroși ei zboară afară
Că-n libertate ei pot zbura
Se întorc acasă
La somn ușor,
Și închidem porumbarul în urma lor.*

**prezentare- prof. Angela Dana
educatoare Waldorf la Liceul Waldorf Timișoara**

Versuri pentru perioada de Rusalii

Rândunica silfida o iubește
Care zboru-i pregătește
Și pe undină-o prețuiește
Căci la râu o însoțește.
Printre fulgere când trece
Salamandra o petrece
Iar la cuib așteaptă jos
Gnomul, paznic credincios.

(Albert Steffen)

Aprindem astăzi focul
Fumul și flăcările cresc
Printre flăcări, spiritele focului zăresc
Uite cum ard și dansează limbile de foc
Troznesc, pârâie, pâlپâie și nu stau deloc
Scânteii se împrăștie, lumină va fi
Veniți dar cu toții, e ziua de Rusalii!

*Material trimis de prof. Eugenia Dragoi,
educatoare Waldorf, Gradinita Waldorf Oradea*

Poveste de Rusalii

Într-o frumoasă zi de mai, două gărgărițe se plimbau prin iarbă. Soarele strălucea, era cald și păsărelele ciripeau vesele. În plimbarea lor, gărgărițele trecură pe lângă o grămăjoară de frunze unde locuia o omidă. Și, ca de obicei, ele o salutară pe omidă, dar, de data aceasta, omida nu le răspunse: rodea și rodea la frunze ca și când n-ar fi vrut să se oprească niciodată din ros. Gărgărițele s-au mirat, dar și-au continuat

drumul povestind.

Ceva mai târziu trecură doi cărăbuși pe lângă omidă. Omidă nu i-a salutat nici pe ei, căci rodea, rodea fără să se oprească nici o clipă. Cărăbușii își continuară drumul pe firele de iarbă, pe frunze și pe mușchi.

Veni ziua în care omida se sătură de ros și atunci se puse pe altă treabă: să-și toarcă o gogoasă. Torcea la fel de repede cum rosesse la frunze și, în curând, noua ei căsuță era gata. Atunci se așeză liniștită în căsuța ei și rămase acolo fără să se mai miște. Gărgărițele și cărăbușii trecură din nou pe acolo să vadă dacă omida s-a săturat de ros, dar, în loc de omidă, găsiră numai gogoșa și, înăuntrul ei, omida...ea dormea, visa, se transforma!

Gărgărițele și cărăbușii au ciocănit în gogoasă, dar nimeni nu le-a răspuns, așa că s-au întors de unde au venit.

Peste câteva zile, tainica schimbare luă sfârșit: omida devenise un minunat fluture care începea să iasă din gogoșa lui. Răsucindu-se și mișcându-se, el rupse gogoșa și ieși afară. Toropit de aurul cald al primăverii și de atâta soare, noul fluturaș mai rămase nemișcat câteva clipe, ca să-și usuce aripile.

Curând însă, se obișnuie cu noua sa lume, își întinse aripile și zbură sus, sus, sus de tot... Acolo își întâlnește frățiorii și se alătură bucuros dansului lor minunat, de sărbătoare a vieții noi și a soarelui.

**Material trimis de prof. Eugenia Dragoi,
educatoare Waldorf,
Grădinița Waldorf Oradea**

Gândăcelul și Soarele

A fost odată un gândăcel care dorea să ajungă la Soare.

A căutat cel mai lung fir de iarbă. A urcat cu greu până în vârf. Dar Soarele era încă foarte departe.

Atunci a căutat cea mai înaltă floare. A durat trei zile până să ajungă în vârf. Dar Soarele era încă foarte departe.

Totuși, din vârful florii, gândăcelul a zărit un copac. A durat o săptămână întreagă, căci gândăcelul nostru era foarte mic, dar a ajuns în cele din urmă lângă copac. Și a început să urce.

Au trecut multe zile. Au trecut săptămâni. O dată, obosit, gândăcelul a fost cât pe ce să cadă din copac. Altă dată era să-l prindă un cioculeț de pasăre. Totuși, cu greu și trecând prin multe primejdii, gândăcelul a ajuns într-o zi în vârful copacului.

Dar ochisorii i s-au umplut de lacrimi: Soarele era încă foarte, foarte departe.

Însă Tatăl Soare însuși îl observa de mult pe gândăcelul cel viteaz. Își trimise o rază aurie, și micul gândăcel simți mângâindu-l o căldură plăcută. Parcă plutea în sus, înconjurat într-o lumină aurie frumoasă.

-Gândăcelule, îi zice Tatăl Soare. Pentru curajul tău deosebit îți dăruiesc aripioare.

Și de atunci gândăcelul putu să zboare sus, mai aproape de dragul său Soare.

Dar tot atunci se mai petrecu ceva. Gândăcelul deveni auriu ca o picătură de soare.

o poveste de Alina Coroian, părinte Waldorf, Cluj

Micul păianjen

Era odată un păienjenel. Mic cât o unghiuță de copilaș și negru ca noaptea. Locuia într-un copăcel pe marginea unui lăcușor, tănuit în inima pădurii.

De când se știa, păienjenelul era singur. Nu își amintea să fi avut frați sau surori și nici măcar o mămică. Deși, de bună seamă, se gândea, va fi avut cândva una, chiar dacă nu știa ce se întâmplase cu ea.

Nu era însă trist. Îi plăcea copăcelul lui și lăcușorul și mai cu seamă îi plăceau nopțile. Căci atunci stelele își aprindeau rând pe rând făclioarele și începeau să cânte cu glăscioare clincăitoare, ca niște clopoței de cristal și argint. Apoi apărea Doamna Noptii, Luna, și ea împrăștia o lumină blândă și răcoroasă, odihnitoare. Și atunci întregul lac părea argintat, iar cântecul Doamnei era mai duios și mai mângâietor decât toate cântecele stelelor. Valuri de scipiri argintii păreau să radieze departe, din nou și din nou, din mica inimioară a păienjenelului, care bătea repede, tot mai repede, cuprinsă de mare bucurie.

Într-o astfel de seară, păienjenelul își desprinse cu grijă din copac pânza la care lucrase cu migală timp de mai multe zile. O împături frumos, și strângând-o cu un picioruș la piept, o porni voinicește spre mijlocul lacului, acolo unde Doamna Noptii obișnuia să coboare ca să își scalde picioarele prelungi, de fildeș. Ea era întotdeauna învăluită în haina ei argintată, presărată cu stele sclipitoare.

-Maiestate, te rog să primești acest dar umil drept mulțumire pentru minunatul tău cântec. Este cea mai fină pânză pe care am țesut-o vreodată; totuși, ea nu e mare lucru pe lângă haina de slavă a Măriei Tale.

Doamna Noptii zâmbi blând și întinse o mână fină și albă de sub mantia de stele sclipitoare.

Păienjenelul se simți învăluit în lumina aceea răcoroasă și odihnitoare, ca o binecuvântare.

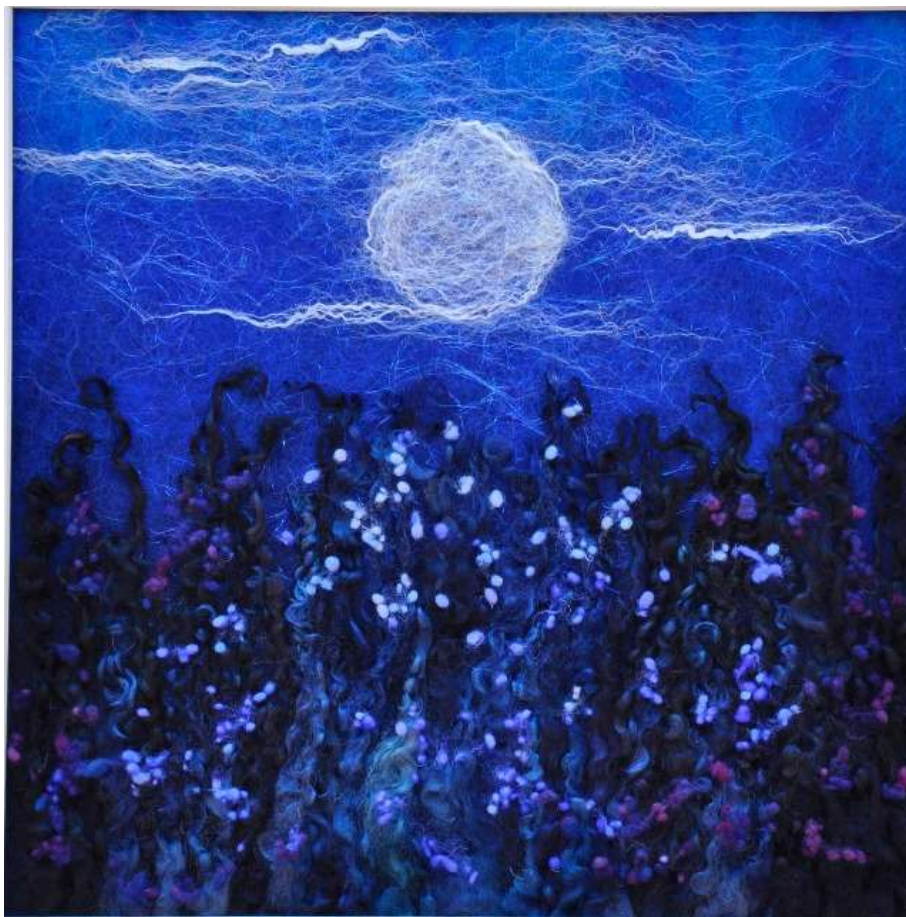
Văzu cum Doamna Noptii își prinde pânza lui în lungile ei plete de argint,și cum mica țesătură atât de fină părea deodată bătută în mii se nestemate minuscule și sclipitoare.

Apoi, din pletele ei, Doamna Noptii își desprinse un lung fir argintat pe care îl întinse micului păianjen:

-Pe acest fir te vei putea cățăra în orice noapte vei dori până la palatul meu. Acolo vei putea să țeși hăinuțele stelelor precum și corzile harpelor și lirelor făpturilor cerului. Și desigur, vei putea să asculți minunatele cântece de slavă ale silfidelor și ale tuturor puzderiilor de stele.

Deseori, păienjenelul a vizitat de atunci palatul Lunii. Și nici o dată nu s-a simțit singur sau trist, căci muzica cerească îi lumina inimioara.

*o poveste de **Alina Coroian**, părinte Waldorf, Cluj*

În țara uriașilor buni și prietenoși

*“Către tine, omule ce mă vei primi pe pământ:
Iată, voi fi slab și neștiutor în fața ta. De tine voi depinde întrutotul. Vei face din mine
ce vei voi.
Călăuzește-mă, cum eu însumi aș face-o de mi-ar sta în putință; respectă în mine ființa divină,
egalul tău.
Nu-ți vin cu mâinile goale; de vrei să primești darurile mele, îți voi aduce comorile cerurilor.
Mă vei lua de mână și te voi urma. Sufletul meu îți va sorbi ființa; adora-voi toate ale tale,
chiar și greșelile, chiar și slăbiciunile.
Nețărnută-mi va fi încrederea în tine; cum dragostea fără clătinare îmi este, așa pun în
mâinile tale ceea ce sunt și ceea ce voi fi: trupul meu, sufletul, destinul. Fie ca înțelepciunea ta
să nu-mi disprețuiască neștiința, puterea ta să nu-mi înșele slăbiciunea.
Căci eu te-am ales, eu sunt cel ce crede în tine ca în Dumnezeu. O, rogu-te, fii zeul meu!”
~ Marguerite Philippart – Ruga celui care vine*

S-ar putea spune că **încrederea** este starea fundamentală a copilului mic, căci el vine pe lume cu o încredere totală, sinceră, inocentă și firească, înnăscută. **“Lumea este bună”** în ochii copilului mic, și această axiomă este firească precum respirația, nu încapă nici gândul îndoielii. Lumea este construită bine și funcționează bine, oamenii sunt buni, cunoscuți sau necunoscuți. Copilul face parte din această lume ca o picătură de apă în ocean. Ca adulți, educatori sau părinți, noi trebuie să veghem cu multă trezie asupra comportamentului nostru pentru a nu le distruge copiilor această calitate prețioasă.

Dar nu numai că trebuie vegheat ca experiența "lumea este bună" să nu fie distrusă, ci chiar mai mult: mereu și mereu trebuie venit în întâmpinarea copilului astfel încât prin acțiunile noastre și prin dispozițiile noastre sufletești, prin tot ceea ce aducem spre el, copilul să se poată scărda cât mai mult în această bunătate necondiționată a lumii.

Importante sunt **impresiile senzoriale** experimentate de copil și **comportamentul adulților din jurul său**.

Dacă prin impresiile senzoriale exterioare copilul experimentează predominant influențe bune și plăcute, atunci el se va simți confortabil în corpul său, sufletul său se va extinde. (Putem să ne gândim, comparativ, cum ne simțim atunci când facem o baie bună, regenerantă.)

Dacă prin impresiile senzoriale exterioare copilul experimentează predominant

influențe neplăcute, atunci individualitatea sa se va retrage din corp. Întrucât, în primii 7 ani, individualitatea omului are sarcina de a modela, de a reconstrui corpul fizic punând pecetea proprie peste ceea ce a fost primit prin ereditate, dacă individualitatea copilului se retrage din corp, atunci corpul copilului va rămâne insuficient format, iar adesea defectele vor deveni vizibile abia în anii următori.

Așadar, prin cultivarea impresiilor senzoriale bune, plăcute, variate ajutăm individualitatea copilului să-și modeleze un corp fizic sănătos, organe fizice sănătoase.

De importanță capitală este și comportamentul moral (!) al adulților din jur. În perioada 0-7 ani copilul învață prin imitație, așadar este important ca noi să ne

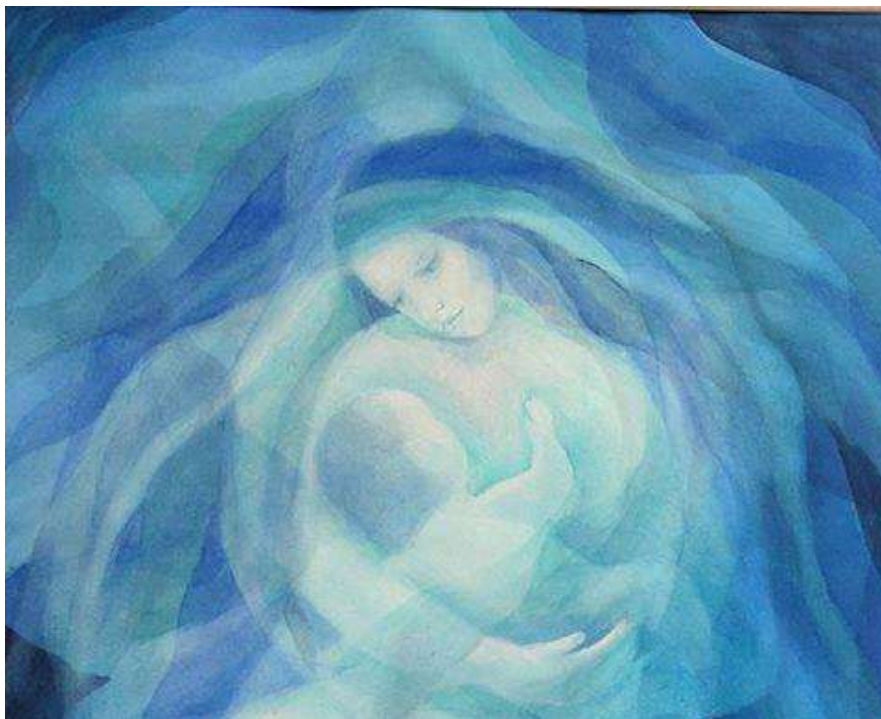
străduim permanent în a deveni modele demne de imitat. În primii 7 ani copilul primește, prin imitație, fundamentele comportamentului său moral de mai târziu. Să nu credem că dacă ne prefacem în fața copilului vom obține efectele scontate. Dacă nu veghem la propria verticalitate interioară, dacă facem în sinea noastră compromisuri, aceasta este atitudinea morală pe care copilul o va imita, și nu jocul actoricesc arătat de noi în exterior. Atenție până în cele mai mici detalii ! Spre exemplu, degeaba îi spun copilului să nu fure dacă eu obișnuiesc să îmi aduc de la servicii pentru folosul personal câte un pix, câte un top de hârtie, sau orice alt obiect care nu îmi aparține, chiar dacă lipsa lui nu e semnificativă și nici observată de nimeni...Exemplele pot fi variate și nenumărate....

Încrederea mai este experimentată de copil și prin sentimentul de **acasă**, de apartenență la un **"cuib"**, unde să găsească din belșug căldură, adăpost, protecție, odihnă, ritm și, înainte de toate, multă iubire.

Consemnări de Alina Coroian, părinte Waldorf, Cluj

Bibliografie:

*Gudrun Burkhard – "A-ți lua viața în propriile mâini. Lucrul la propria biografie", Capitolul 2
– "Dezvoltarea până la vârsta de 21 de ani"*

Muzica pentatonică. Dispoziția de cvintă în grădinița Waldorf.

*“E adevărat, [copilul] are un corp fizic mic,
dar corpul său eteric,
care încă nici nu s-a plăsmuit din lăuntru în afară,
și mai ales învelișul său sufletesc,
sunt încă mari cât lumea.
Copilul are multă viață,
dar aceasta încă nu e viața lui proprie.
Prin el mai pulsează încă viața lumii.*

De aceea forma suprasensibilă a unui copil e mai mare decât aceea a unui adult.

*În jurul trupului său el are întregul Cosmos;
el seamănă cu Pământul în vreme de vară,
pentru că încă n-a părăsit cu totul sfera patriei cerești originare.”*

~E. Bock, “Cercul sărbătorilor anului”

Dispoziția de cvintă aduce liniște, învăluire. Ea se referă la toate activitățile din grădiniță, are caracter cuprinzător. Dacă ar fi să exprimăm în imagini, este marginea albastră a ”mantiei Mariei”.

Dispoziția de cvintă deschide copiilor lumea imaginației, lumea însuflețită cu imagini. Muzica pentatonică este potrivită pentru conștiința visătoare de dinainte de Rubicon. Ea realizează unitatea dintre noi, lume și lumea spirituală. Copilul mic nu experimentează muzica (și nici lumea) la fel ca și adultul, iar ceea ce

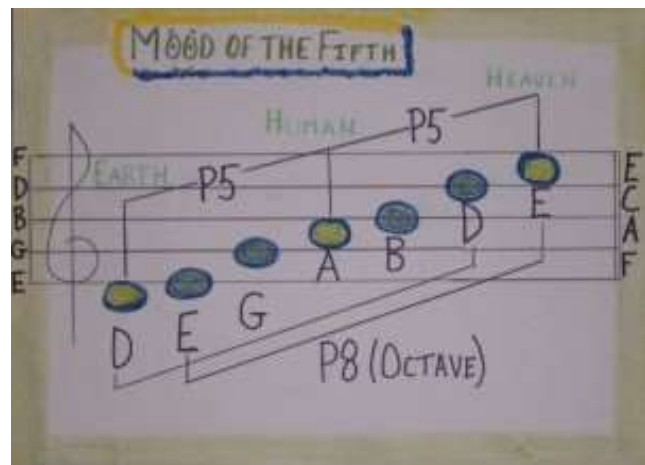
îi este adus prin elementul muzical trebuie să fie potrivit acestui stadiu de dezvoltare. Copilul mic trăiește încă muzicalitatea lumii (sunete, tonuri, ritmuri) în mod nediferențiat, lipsit de forme fixate – la fel

cum el însuși este, până la 7 ani profund unit cu lumea, nediferențiat de ea (nu are conștiința clară a separării dintre eu și lume).

Copiii aud și cântă în grădiniță multe cântece pentatonice. În timpul jocului ritmic (activitate de bază în grădinița Waldorf), dar și în nenumărate alte situații: există cântece specifice prin care educatoarea vestește că începe altceva – de exemplu strânsul jucăriilor, ieșitul afară la joacă, întoarcerea de la joaca din curte în grupă. Cântecul educatoarei poate vesti că urmează să înceapă o poveste sau că mergem la baie pentru a spăla mâinile înainte de masă. Poate însoți sau preceda rugăciunea dinainte de a mânca, poate constitui mulțumirea pentru mâncarea primită la sfârșitul mesei. Cântecul pentatonic poate fi folosit cu succes de către educatoare pentru liniștirea copiilor înainte de somn, dar și în alte situații, ca de exemplu în timpul jocului liber, dacă educatoarea simte că atmosfera din grupă a devenit prea haotică sau prea gălăgioasă. Există nenumărate situații în care "sfânta fredonare" se poate dovedi de mare ajutor educatoarei, funcționând ca o adevărată magie. Elementul muzical trebuie adus cu reverență și entuziasm. Scopul nu este doar de a-i învăța pe copii să cânte, ci mai degrabă de a trezi anumite calități în sufletul copilului.

Muzica pentatonică folosește o gamă alcătuită din cinci trepte, fără semitonuri – adică sunetele re, mi, sol, la, si (Remarcăm lipsa sunetelor fa, do). Aspectul cel mai important al scalei pentatonice este că toate cele 5 note muzicale armonizează între ele, și de aceea se aud doar armonii atunci când educatoarea sau copiii cântă sau improvizează cu vocea sau la instrumente pentatonice, individual sau în grup.

În plus, muzica pentatonică are caracteristica că poate continua mereu și mereu, fără a avea o notă finală, iar

aceasta încurajează copiii mici să rămână într-o dispoziție minunată, imaginativă, de visare.

Cântecele pentatonice sunt folosite așadar în grădinițele și în școlile Waldorf până în jurul vârstei de 9 ani, când, conform pedagogiei Waldorf, copiii au dezvoltat deja o viață sufletească care le permite trăirea dispozițiilor diferențiate de major și minor.

Sunetele cântecelor pentatonice folosite în grădinița Waldorf sunt legate, curgătoare (nu ritmate în sens de tact; FARA TACT!), ceea ce dă senzația de plutire. Pentru copii efectul este de liniștire, de introducere mai bună în imagini. Curgerea melodiei este frumos să aiba repeziciuni și domoliri, dar lipsite de tact – ci mai degrabă ca o subliniere, ca o palpație. Melodia trebuie să respire. Ritmul (care nu este totuna cu tactul!) este prezent, dar așa, visător.

Dispoziția de cvintă poate fi transmisă copiilor și prin felul în care vorbește educatoarea, prin felul în care se mișcă. Dispoziția de cvintă trăiește și în basme prin formulele consacrate "a fost odata...". Ea poate să trăiască în toate celelalte activități: istorioare, teatrul de masă, gesturi, jocuri de degete, jocurile anotimpurilor, jocul liber (care nu trebuie să fie haotizare, ci învăluire).

În muzica pentatonică, sunetul LA este sunetul de bază, sunetul de Aur. LA este și

versuri : Grigore Vieru muzica : Alina Coroian

PUIȘORII

Pui go - lași cum stați în cui - buni
Fă - ră plă - pu - mioa - re
Ne - n - ve - lim cu a - le ma - mei
Cal - de a - ri - pioa - re

sunetul asociat Soarelui, și așa cum planetele dansează într-o armonie magistrală în jurul Soarelui, la fel și celelalte sunete ale pentatoniei dansează și urzesc armonii în jurul acestui sunet solar. Atmosfera de cvintă învăluie copiii ca într-un glob ocrotitor în

care ei se simt cu toții cuprinși. Pentru ca educatoarea să poată crea în grupă o astfel de atmosferă, ea trebuie să caute mai întâi să o trăiască ea însăși. Pentru această trăire pot fi de ajutor imagini ca cea a îngerului păzitor învăluind pe cel păzit între aripile sale, imaginea mamei cerești învăluind pruncul la pieptul ei, imaginea Arhanghelului Gabriel purtând crinul cel alb și misterios ca și Luna...ori alte imagini găsite de educatoare, care rezonază cu sufletul ei. Trăirea atmosferei de cvintă o poate face desigur cel mai concret cântând și mai ales creând ea însăși cântecele pentatonice pentru "copiii ei" (lucru care cere mai degrabă curaj decât un talent muzical ieșit din comun, căci, după cum am aflat deja, scala pentatonică nu poate produce dizarmonii oricum am folosi-o).

Fără atmosfera de cvintă sufletele copiilor se vor "usca" mai repede, ei se vor intelectualiza mai repede. Creșterea intelectuală poate fi recuperată mai târziu, dar acea sfințenie nu mai poate fi recâștigată. Chiar și în clasa I copiii ar trebui lăsați să mai plutească în lumea ideală, divină, cerească a muzicii pentatonice, astfel ca ei să nu cadă brusc pe pământ (căci deja nu mai știu drumul înapoi).

Consemnări de Alina Coroian, părinte Waldorf, Cluj

LA MIJLOC DE CODRU DES
versuri: Mihai Eminescu muzica: Alina Coroian

La mij - loc de co - dru des
Toa - te pă - să - ri - le ies

Din fu - ceag de a - lu - miș
La vo - io - sul lu - mi - miș

Șoricelul

Simkó Tibor:Pocik

Iciri piciri mese asztali bábjátékhoz,akár évváróra is

Ti-
ki-
ri-
ki-
ta-ka-rak-ban
egér
élt
egy
fabarakban:
ci-ci-ci-cin-co-co-gott
egér-foga vacogott.

Egyszer, lesve madarakra,
macska ült a fabarakra.
- Miáu, miáu, nyugalom,
lesz itt még ma vigalom!-

Pocikot a
hideg rázta;
egyre csak ezt citerázta:
-Vé-
vé-vé-vé-ge-ge-gem, nincs számomra kegyelem!

Estére a nagy rázástól,
a ci-
tete-
rárá-zástól
összedőlt a
fabarak,
s elszálltak a
madarak.

Ám a macska
fülét-farkát
a faromok
betakarták.

-Miáu,
miáu, irgalom!
Nem lesz itt több
izgalom.

...Tikiriki-
takarakban
nem él egér
fabarakkban -
kőházban a pocok-vacok,
s egérfog ott
dehogy vacog!

Pál Emese, educatoare -gr.Waldorf-Sf.Gheorghe

Anunț : Curs de formare/specializare în pedagogia preșcolară Waldorf

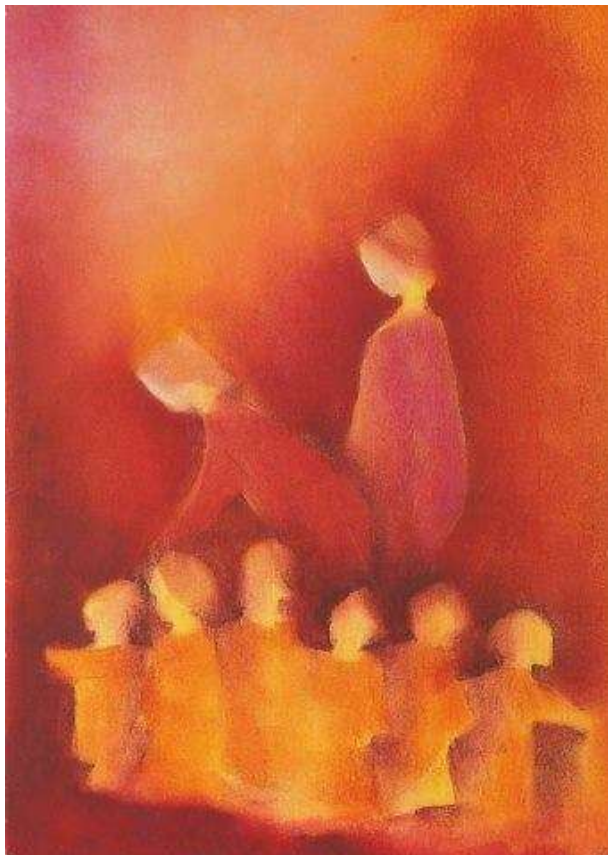
Seminarul de Educatoare Waldorf Cluj anunță deschiderea unui nou curs de formare/specializare în pedagogia preșcolară Waldorf, începând cu 27 iulie 2015.

Cursul cuprinde 520 de ore de activități didactice, artistice și practice care se desfășoară pe durata a 12 săptămâni, în vacanțele școlare și se va încheia în vara lui 2017.

Perioada de practică este de 80 de ore. Cursul se încheie cu o lucrare finală de absolvire.

Primul modul va avea loc în perioada 27 iulie-14 august 2015 (trei săptămâni).

Informații și înscrieri la: aewromania@yahoo.com

Dispoziție de Sânziene

Strălucitoarea frumusețe-a lumii
Din adâncimi de suflet mă constrânge
Ca forțele divin-originare ale vieții mele
Să le dezleg, liber să zboare-n cosmos;
Pe mine însumi să mă părăsesc
Și în a universului lumină și căldură
Plin de încredere pe mine să mă caut.

~ *Rudolf Steiner*

*Colectivul redacțional vă
dorește:*

Vacanță frumoasă!

